

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

4. října 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v občanských věcech – Příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Nařízení (ES) č. 2201/2003 – Článek 15 – Postoupení věci soudu s lepšími předpoklady k jejímu projednání – Oblast působnosti – Článek 19 – Překážka věci zahájené“

Ve věci C-478/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunalul Cluj (župní soud v Kluži, Rumunsko) ze dne 17. července 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 9. srpna 2017, v řízení

IQ

proti

JP,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, E. Levits, A. Borg Barthet (zpravodaj), M. Berger a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za rumunskou vládu původně R.H. Raduem, jakož i C.M. Florescu a R. Mangu, poté C.-R. Cantărem, jakož i C.-M. Florescu a R. Mangu, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi M. Wilderspinem a D. Calciu, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. července 2018,

vydává tento

* Jednací jazyk: rumunština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 15 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. 2003, L 338, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 243).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi IQ a JP zejména ohledně výkonu rodičovské zodpovědnosti k jejich třem dětem po rozvodu.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 12 a 13 odůvodnění nařízení č. 2201/2003 uvádějí:
  - „(12) Pravidla pro určení příslušnosti ve věcech rodičovské zodpovědnosti stanovená tímto nařízením jsou formulována s ohledem na nejlepší zájmy dítěte, zejména na blízkost. To znamená, že příslušným by měl být především soud členského státu, ve kterém má dítě své obvyklé bydliště, s výjimkou určitých případů změny bydliště dítěte, nebo soud určený dohodou nositelů rodičovské zodpovědnosti.
  - (13) V zájmu dítěte toto nařízení výjimečně a za určitých podmínek umožňuje příslušnému soudu postoupit věc soudu jiného členského státu, pokud je [má] tento jiný soud z hlediska svého umístění vhodnější [lepší předpoklady] k projednání věci. [...]"
- 4 Článek 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Toto nařízení se bez ohledu na druh soudu vztahuje na občanskoprávní věci týkající se

[...]

b) přiznání, výkonu, převedení a úplného nebo částečného odnětí rodičovské zodpovědnosti.“
- 5 Článek 2 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení:

„soud“ zahrnuje všechny orgány členských států příslušné k rozhodování ve věcech spadajících do oblasti působnosti tohoto nařízení podle článku 1.“
- 6 Kapitola II oddíl 1 téhož nařízení se týká pravidel pro určení příslušnosti ve věcech rozvodu, rozluky a prohlášení manželství za neplatné. Článek 3 odst. 1 v tomto oddíle I nařízení č. 2201/2003, nadepsaný „Obecná příslušnost“, stanoví:

„Ve věcech týkajících se rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné jsou příslušné soudy toho členského státu,

a) na jehož území

[...]

– má odpůrce obvyklé bydliště [...]

[...]“

7 Kapitola II oddíl 2 tohoto nařízení obsahuje v článcích 8 až 15 soubor pravidel týkajících se příslušnosti ve věci rodičovské zodpovědnosti.

8 Článek 8 uvedeného nařízení, nadepsaný „Obecná příslušnost“, stanoví:

„1. Soudy členského státu jsou příslušné ve věci rodičovské zodpovědnosti k dítěti, které má v době podání žaloby obvyklé bydliště na území tohoto členského státu.

2. Odstavec 1 platí s výhradou článků 9, 10 a 12.“

9 Článek 12 téhož nařízení, nadepsaný „Pokračování příslušnosti“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Soudy členského státu příslušné podle článku 3 rozhodovat o návrhu na rozvod, rozluky nebo na prohlášení manželství za neplatné jsou příslušné rozhodovat o každé věci týkající se rodičovské zodpovědnosti spojené s tímto návrhem v případě,

a) že alespoň jeden z manželů má rodičovskou zodpovědnost k dítěti

a

b) manželé a nositelé rodičovské zodpovědnosti v době zahájení řízení příslušnost soudů výslovně či jiným jednoznačným způsobem přijali a je to v [nejlepším] zájmu dítěte.

2. Soudní příslušnost podle odstavce 1 končí,

a) jakmile se rozhodnutí vyhovující návrhu na rozvod, rozluky nebo na prohlášení manželství za neplatné nebo tento návrh zamítající stane pravomocným;

b) v případech, kdy řízení o rodičovské zodpovědnosti ke dni uvedenému v písmenu a) stále probíhá, jakmile se rozhodnutí vydané v takovém řízení stane pravomocným;

c) jakmile řízení uvedená v písmenech a) a b) skončí z jiného důvodu.“

10 Článek 15 nařízení č. 2201/2003, nadepsaný „Postoupení věci k projednání vhodněji umístěnému soudu [soudu s lepšími předpoklady k jejímu projednání]“, uvádí:

„1. Výjimečně mohou soudy členského státu příslušné ve věci [příslušné k rozhodnutí ve věci samé], pokud se domnívají, že soud jiného členského státu, ke kterému má dítě zvláštní vztah, je vzhledem ke svému umístění vhodnější [má vzhledem ke svému umístění lepší předpoklady] k projednání věci nebo její určité části, a v případě, že je to v [nejlepším] zájmu dítěte:

a) přerušit řízení v dané věci nebo její části a vyzvat strany, aby podaly návrh u soudu tohoto jiného členského státu v souladu s odstavcem 4, nebo

b) požádat soud jiného členského státu, aby převzal příslušnost v souladu s odstavcem 5.

2. Odstavec 1 se použije

a) na žádost strany nebo

- b) z podnětu soudu nebo
- c) na žádost soudu jiného členského státu, ke kterému má dítě zvláštní vztah v souladu s odstavcem 3.

Postoupit věc z podnětu soudu nebo na žádost soudu jiného členského státu je možné pouze se schválením alespoň jedné ze stran.

3. Má se za to, že dítě má zvláštní vztah k členskému státu ve smyslu odstavce 1, pokud tento členský stát

- a) se stal obvyklým bydlištěm dítěte poté, co bylo zahájeno řízení u soudu uvedeného v odstavci 1, nebo
- b) je bývalým obvyklým bydlištěm dítěte nebo
- c) dítě je jeho státním příslušníkem nebo
- d) je obvyklým bydlištěm nositele rodičovské zodpovědnosti nebo
- e) je místem, kde se nachází jmění dítěte, a věc se týká opatření k ochraně dítěte ve vztahu ke správě, zachování a nakládání s tímto jměním.

4. Soud členského státu příslušný ve věci [příslušný k rozhodnutí ve věci samé] stanoví lhůtu, ve které musí být zahájeno řízení u soudů tohoto jiného členského státu v souladu s odstavcem 1.

Pokud do této doby řízení u soudů zahájeno není, pokračuje soud, který řízení zahájil, ve výkonu své příslušnosti v souladu s články 8 až 14.

5. Soudy tohoto jiného členského státu mohou z důvodu zvláštních okolností věci v [nejlepším] zájmu dítěte přijmout soudní příslušnost do šesti týdnů ode dne, kdy o to byly požádány v souladu s odst. 1 písm. a) nebo b). V tomto případě se soud, který zahájil řízení jako první, prohlásí za nepříslušný. Jinak soud, který zahájil řízení jako první, pokračuje ve výkonu své příslušnosti v souladu s články 8 až 14.

6. Pro účely tohoto článku soudy spolupracují buď přímo, nebo prostřednictvím ústředních orgánů určených podle článku 53.“

- 11 Oddíl 3 kapitoly II tohoto nařízení, nadepsaný „Společná ustanovení“, obsahuje mimo jiné článek 19, nadepsaný „Překážka litispendence a závislé žaloby“, jenž v odstavcích 2 a 3 stanoví:

„2. Pokud je řízení ve věci rodičovské zodpovědnosti ke stejnému dítěti [k dítěti s týmž předmětem a] v téže věci zahájeno u soudů různých členských států, přeruší soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, bez návrhu řízení až do doby, než se určí příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první.

3. Pokud je určena příslušnost soudu, který zahájil řízení jako první, prohlásí se soud, který řízení zahájil později, za nepříslušný ve prospěch tohoto soudu.

V tom případě může strana, která podala návrh u soudu, který zahájil řízení později, podat tento návrh u soudu, který zahájil řízení jako první.“

Rumunské právo

- 12 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že čl. 448 odst. 1 bod 1 Codul de procedură civilă român (rumunský občanský soudní řád) stanoví, že rozhodnutí ve věcech rodičovské zodpovědnosti vydaná v prvním stupni jsou vykonatelná. Podle rumunských procesních předpisů mohou být soudní rozhodnutí vydaná v prvním stupni ve věcech rodičovské zodpovědnosti zrušena pouze v případě, že bude vyhověno odvolání.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 Z manželství JP a IQ se narodily tři děti, které mají od roku 2012 bydliště ve Spojeném království s IQ, jejich matkou.
- 14 Dne 26. listopadu 2014 podala IQ k Judecătoria Cluj-Napoca (soud prvního stupně v Kluži-Napoce) návrh na rozvod se svým manželem, JP, jenž má bydliště ve Florești (Rumunsko). Rovněž požadovala, aby jí Judecătoria Cluj-Napoca (soud prvního stupně v Kluži-Napoce) svěřil výhradní výkon rodičovské zodpovědnosti vůči třem dětem narozeným v manželství, aby bydliště těchto dětí bylo u ní a aby uložil JP platit výživné a příspěvky na vzdělávání.
- 15 Odpůrce podal vzájemnou žalobu, kterou navrhoval rozvod na základě vzájemné dohody nebo podpůrně rozvod zaviněný oběma stranami, společný výkon rodičovské zodpovědnosti ke třem dětem narozeným v manželství a stanovení styku s dětmi za účelem udržení osobních vztahů.
- 16 Na jednání konaném dne 28. září 2015 ověřil Judecătoria Cluj-Napoca (soud prvního stupně v Kluži-Napoce) svou mezinárodní příslušnost a prohlásil se za příslušný k projednání věci. Jelikož strany souhlasily s rozvodem na základě vzájemné dohody, konstatoval tento soud, že byly splněny podmínky pro posouzení tohoto bodu návrhových žádání. V důsledku toho soud rozhodl o rozvodu na základě vzájemné dohody a oddělil další body návrhových žádání od žádání týkajících se rozvodu, v jejichž posuzování pokračoval a stanovil datum jednání k provedení důkazů.
- 17 Občanskoprávním rozsudkem Judecătoria Cluj-Napoca (soud prvního stupně v Kluži-Napoce) částečně vyhověl návrhu IQ a vzájemné žalobě JP, rozhodl, že rodičovská zodpovědnost i ve vztahu ke třem dětem narozeným z manželství bude vykonávána společně, stanovil bydliště dětí v bydlišti IQ, určil výši výživného na děti placeného JP a upravil podmínky styku otce s dětmi.
- 18 Dne 7. září 2016 podali IQ a JP proti tomuto rozhodnutí odvolání k předkládajícímu soudu, Tribunalul Cluj (župní soud v Kluži, Rumunsko).
- 19 Před tímto soudem IQ navrhuje, aby jí byl svěřen výhradní výkon rodičovské zodpovědnosti a aby byly stanoveny přísnější podmínky pro styk otce s dětmi. JP ze své strany žádá, aby byl tento styk s dětmi rozšířen.
- 20 IQ podala dne 26. prosince 2016 u High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham [Vrchní soud (Anglie & Wales), oddělení pro rodinné záležitosti, soud pro rodinné záležitosti, Birmingham, Spojené království] návrh na vydání soudního zákazu vůči JP. Dne 3. ledna 2017 se u tohoto soudu také domáhala, aby rozhodl o péči o děti a o podmínkách výkonu práv na styk JP s dětmi.
- 21 Téhož dne uvedený soud přijal předběžné opatření zakazující otci péči o děti až do vydání konečného rozhodnutí v této věci. IQ dne 2. února 2017 rovněž vyzvala předkládající soud, aby se prohlásil za nepřislušný, neboť bydliště dětí se se souhlasem rodičů nachází ve Spojeném království.

- 22 Usnesením ze dne 6. července 2017 High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham [Vrchní soud (Anglie & Wales), oddělení pro rodinné záležitosti, soud pro rodinné záležitosti, Birmingham] požádal rumunský soud o postoupení věci na základě článku 15 nařízení č. 2201/2003 s odůvodněním, že je soudem s lepšími předpoklady k projednání věci ve smyslu tohoto ustanovení vzhledem k tomu, že tři dotyčné děti měly své obvyklé bydliště ve Spojeném království přinejmenším od roku 2013, tedy v průběhu celého řízení před rumunskými soudy.
- 23 Předkládající soud uvádí, že v projednávané věci soud, který byl požádán o postoupení věci, o věci rozhoduje ve stadiu odvolání a že již existuje rozhodnutí v prvním stupni.
- 24 Táže se, jakým způsobem je třeba naložit s posledně uvedeným rozhodnutím, jelikož podle čl. 448 odst. 1 bodu 1 rumunského občanského soudního řádu je v zásadě vykonatelné, v tom smyslu, že JP může požadovat výkon tohoto rozhodnutí, dokud nebude zrušeno.
- 25 Pokud by přitom měl předkládající soud věc postoupit High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham [Vrchní soud (Anglie & Wales), oddělení pro rodinné záležitosti, soud pro rodinné záležitosti, Birmingham] na základě článku 15 nařízení č. 2201/2003, neměl by možnost rozhodnout o odvolání, které mu bylo předloženo IQ a JP, takže by rozhodnutí vydané v prvním stupni v souladu s rumunským občanským soudním řádem nadále existovalo.
- 26 Za těchto okolností se Tribunalul Cluj (župní soud v Kluži) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Odkazuje výraz ‚soudy členského státu příslušné ve věci [příslušné k rozhodnutí ve věci samé]‘ uvedený v článku 15 [nařízení č. 2201/2003] stejně tak na soudy příslušné ve věci v prvním stupni, jako i na soudy odvolací? Je zapotřebí zjistit, zda může být věc na základě článku 15 nařízení č. 2201/2003 postoupena soudu s lepšími předpoklady k jejímu projednání, je-li příslušný soud, od něhož je žádáno postoupení věci soudu s lepšími předpoklady k jejímu projednání, soudem odvolacím, zatímco soudem s lepšími předpoklady k jejímu projednání je soud prvního stupně?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku, jak má příslušný soud, který postoupí věc soudu s lepšími předpoklady k jejímu projednání, naložit s rozhodnutím vydaným v prvním stupni?“

K předběžným otázkám

- 27 Na úvod je třeba uvést, že situace dotčená v původním řízení se vyznačuje tím, že oba soudy, tedy soud rumunský i soud Spojeného království, vyvozují svoji příslušnost z nařízení č. 2201/2003.
- 28 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru totiž vyplývá, že rumunské soudy ověřily svou příslušnost a prohlásily se za příslušné na základě čl. 12 odst. 1 nařízení č. 2201/2003, vykládaného ve spojení s čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení, zatímco soud Spojeného království, u něhož bylo řízení zahájeno později, vyvozuje svou příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti z článku 8 nařízení č. 2201/2003, jelikož všechny tři děti mají své obvyklé bydliště ve Spojeném království, kde bydlí spolu s matkou od roku 2012.
- 29 Jak uvedl generální advokát v bodě 47 svého stanoviska, za účelem odpovědi na položené otázky je proto třeba posoudit, zda článek 15 nařízení č. 2201/2003 musí být vykládán v tom smyslu, že je použitelný na situaci, kdy jsou soudy obou dotčených členských států příslušné k rozhodování ve věci samé v souladu s články 8 a 12 tohoto nařízení.

- 30 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 15 odst. 1 nařízení č. 2201/2003 stanoví, že soudy členského státu příslušné k rozhodování ve věci samé mohou postoupit tuto věc nebo její určitou část k projednání soudu jiného členského státu, ke kterému má dítě zvláštní vztah, pokud tento soud má lepší předpoklady k jejímu projednání, a v případě, že je to v nejlepším zájmu dítěte.
- 31 Tento článek 15, jenž je obsažen v oddíle 2 kapitoly II nařízení č. 2201/2003, který stanoví soubor pravidel příslušnosti ve věcech rodičovské odpovědnosti, stanoví zvláštní pravidlo příslušnosti, které se odchyluje od obecného pravidla příslušnosti, upraveného v článku 8 uvedeného nařízení, podle něhož jsou k rozhodnutí ve věci samé ve věcech rodičovské zodpovědnosti příslušné soudy místa obvyklého bydliště dítěte (obdobně viz rozsudek ze dne 27. října 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 29).
- 32 Článek 15 odst. 1 nařízení č. 2201/2003 tudíž umožňuje postoupení dané věci soudu jiného členského státu, než je stát obvykle příslušného soudu, přičemž takové postoupení musí splňovat specifické podmínky a může k němu dojít pouze výjimečně, jak vyplývá z bodu 13 odůvodnění tohoto nařízení (rozsudek ze dne 27. října 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 47).
- 33 Z toho vyplývá, že čl. 15 odst. 1 nařízení č. 2201/2003 opravňuje soud obvykle příslušný k rozhodnutí ve věci samé ve věcech rodičovské zodpovědnosti, a to buď na základě obecného pravidla podle čl. 8 odst. 1 tohoto nařízení, nebo pokračováním příslušnosti na základě článku 12 uvedeného nařízení, aby postoupil příslušnost k věci, která mu byla předložena, a to buď k celé věci, nebo k její konkrétní části, soudu, který není v těchto věcech obvykle příslušný, ale v projednávaném případě musí být považován za soud s „lepšími předpoklady“ k projednání této věci.
- 34 Za účelem určení soudu s lepšími předpoklady k projednání dané věci je zejména třeba určit soud jiného členského státu, ke kterému má dotyčné dítě „zvláštní vztah“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. října 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 50).
- 35 V souladu s judikaturou Soudního dvora platí, že za účelem zjištění existence takového vztahu v dané věci je třeba vycházet ze skutečností, které jsou taxativně vyjmenovány v čl. 15 odst. 3 písm. a) až e) nařízení č. 2201/2003. Z toho plyne, že věci, v nichž tyto skutečnosti chybí, jsou bez dalšího z mechanismu postoupení vyloučeny (rozsudek ze dne 27. října 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 51).
- 36 Je přitom nutno konstatovat, že situace, která je předmětem věci v původním řízení, v níž děti měly a nadále mají obvyklé bydliště ve Spojeném království, v členském státě, s nímž je třeba prokázat existenci zvláštního vztahu, nespojuje se žádnou ze skutečností uvedených v tomto ustanovení.
- 37 Zejména skutečnost uvedená v čl. 15 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003, podle něhož je „tento členský stát bývalým obvyklým bydlištěm dítěte“, odkazuje pouze na situaci, kdy dítě mělo, ale již nemá obvyklé bydliště v členském státě, s nímž je třeba prokázat existenci zvláštního vztahu.
- 38 Kromě toho skutečnosti uvedené v čl. 15 odst. 3 tohoto nařízení dokládají – ne-li výslovně, tedy alespoň v podstatě – blízkost mezi dítětem, jehož se věc týká, a jiným členským státem, než je stát soudu příslušného k jejímu projednání na základě čl. 8 odst. 1 nebo článku 12 tohoto nařízení (obdobně viz rozsudek ze dne 27. října 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 52).
- 39 Z toho vyplývá, že soudem jiného členského státu, s nímž má dotyčné dítě zvláštní vztah, jenž má lepší předpoklady k projednání věci podle čl. 15 odst. 1 nařízení č. 2201/2003, nemůže být soud obvykle příslušný k rozhodnutí ve věci samé na základě článků 8 nebo 12 tohoto nařízení.
- 40 Z výše uvedených úvah vyplývá, že článek 15 nařízení č. 2201/2003 musí být vykládán v tom smyslu, že se neuplatní v situaci, v níž jsou soudy dvou členských států příslušné k rozhodnutí ve věci samé na základě článků 8 nebo 12 tohoto nařízení.

- 41 Opačný výklad by byl především v rozporu s vůlí unijního normotvůrce – připomenutou v bodě 32 tohoto rozsudku a jasně vyjádřenou v bodě 13 odůvodnění nařízení č. 2201/2003 a ve znění článku 15 tohoto nařízení – přiznat mechanismu postupování příslušnosti podle tohoto ustanovení výjimečnou povahu.
- 42 Dále je třeba připomenout, že nařízení č. 2201/2003 stanoví v kapitolách II a III pravidla upravující příslušnost, jakož i uznání a výkon rozhodnutí ve věcech rodičovské zodpovědnosti, která mají zabezpečit právní jistotu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. října 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, bod 33 a citovaná judikatura).
- 43 Výklad článku 15 nařízení č. 2201/2003 v tom smyslu, že by umožňoval postoupení věci, přestože nejsou splněny podmínky pro uplatnění tohoto ustanovení, by přitom porušoval pravidla rozdělení příslušnosti stanovená uvedeným nařízením, a tudíž cíl právní jistoty, který unijní normotvůrce sledoval.
- 44 Konečně by tento výklad v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, vedl k tomu, že by zbavil smyslu čl. 19 odst. 2 uvedeného nařízení, který má ve věcech rodičovské zodpovědnosti řešit situace, v nichž jsou příslušné soudy nacházející se v různých členských státech.
- 45 Toto ustanovení totiž stanoví, že pokud je řízení ve věci rodičovské zodpovědnosti ke stejnému dítěti v téže věci zahájeno u soudů různých členských států, přeruší soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, bez návrhu řízení až do doby, než se určí příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první.
- 46 V projednávané věci ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že jsou splněny podmínky pro uplatnění uvedeného ustanovení. High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham [Vrchní soud (Anglie & Wales), oddělení pro rodinné záležitosti, soud pro rodinné záležitosti, Birmingham], u něhož bylo řízení zahájeno později, tedy přísluší přerušit bez návrhu řízení až do doby, než se určí příslušnost soudu, který zahájil řízení jako první.
- 47 Jak bylo uvedeno v bodě 28 tohoto rozsudku, předkládající soud v tomto ohledu ověřil svou příslušnost a prohlásil se za příslušný na základě článku 12 nařízení č. 2201/2003. Nicméně tomuto soudu ještě přísluší ověřit, zda jeho příslušnost neskončila v souladu s odstavcem 2 tohoto článku.
- 48 Jak bylo uvedeno v bodě 40 tohoto rozsudku, jelikož musí být článek 15 nařízení č. 2201/2003 vykládán v tom smyslu, že se neuplatní v takové situaci, jako je situace, která je předmětem původního řízení, není namístě odpovídat na otázky týkající se výkladu podmínek pro provádění tohoto článku.
- 49 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba mít za to, že článek 15 nařízení č. 2201/2003 musí být vykládán v tom smyslu, že se neuplatní v takové situaci, jako je situace, která je předmětem věci v původním řízení, v níž jsou dva soudy příslušné k rozhodnutí ve věci samé, jeden na základě článku 12 a druhý na základě článku 8 tohoto nařízení.

K nákladům řízení

- 50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 15 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že se neuplatní v takové situaci, jako je situace, která je předmětem věci v původním řízení, v níž jsou dva soudy příslušné k rozhodnutí ve věci samé, jeden na základě článku 12 a druhý na základě článku 8 tohoto nařízení.

Podpisy.